

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213218372
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4213218372.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a sudkýň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému: O. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX, o zaplatenie 1.046,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 21. júna 2017 č. k. 6C/4/2014-146 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1-4 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 438/2001 Z. z. o bankách a uviedol, že žalovaný (ako dlžník) a Slovenská sporiteľňa, a. s. (ako veriteľ) uzatvorili dňa 06. 05. 2008 zmluvu o splátkovom úvere. Na základe tejto zmluvy veriteľ poskytol žalovanému úver v sume 35.000 Sk. Tento úver sa žalovaný zaviazal veriteľovi vrátiť v mesačných splátkach po 985 Sk a mal vykonať 59 splátok. Dňa 26. 06. 2012 žalobca ako postupca uzatvoril zmluvu o postúpení (aj) spornej pohľadávky so Slovenskou sporiteľňou, a. s., IČO 00 151 653. Listom zo dňa 18. 07. 2012 žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť sporného úveru. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Je bezpochybné, že zmluvu,

ktorú uzatvoril žalovaný a právny predchodca žalobcu treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu, pretože túto uzatvoril dodávateľ a spotrebiteľ. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou tejto spotrebiteľskej zmluvy sa stali aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalovaný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je bezpochybné, že právny predchodca žalobcu má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalobcom tvrdené a ani preukázané, že sporný úver bol poskytnutý za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Táto zmluva neobsahuje žiadnu zmienku o poskytnutí úveru na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a ani nič nenasvedčuje na to, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie tejto zmluvy má. Na právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy s prihliadnutím na ustanovenie § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01. 05. 2014), podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie OZ nadobudlo účinnosť 1. mája 2014 a právny predpis, ktorého súčasťou je, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd preto predmetný právny vzťah považoval za spotrebiteľský právny vzťah. Takýto záver o charaktere predmetného právneho vzťahu, ako aj o aplikácii ustanovení OZ na takýto právny vzťah, je v súlade s rozhodnutím NS SR zo dňa 21. 04. 2015, spisová značka 3MCdo 12/2014. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalovaného spotrebiteľskú zmluvu uzavrel s bankou. Žalobca, ktorý nie je bankou, sa v tomto konaní domáha plnenia z tejto spotrebiteľskej zmluvy, dôvodiac, že sporné právo nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. V prejednávanej veci ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, preto súd podľa CSP dokazovanie môže vykonať nielen v rozsahu navrhnutom stranami sporu, práve v rámci súdnej ochrany spotrebiteľa. Súd teda skúmal aktívnu legitímáciu žalobcu v tomto spore, teda skúmal, či právo uplatnené v tomto konaní žalobca nadobudol v súlade so zákonom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok 28. 06. 2012. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Z dokazovania vyplynulo, že pôvodný veriteľ (banka) nezosplatnil celý úver pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu vyhlásil žalobca a to listom zo dňa 18. 07. 2012. Žalobca v konaní nepreukázal, či a kedy mu Národná banka Slovenska udelila povolenie na poskytovanie a správu nezosplatnených úverov, nepreukázal, že Zákonom o bankách zakotvené podmienky postúpenia úveru (§ 92 ods. 8) boli dodržané. Na základe vyššie uvedeného, súd dospel k záveru, že absentuje aktívna vecná legitímácia žalobcu, keďže zmluvu o postúpení pohľadávok súd považuje za neplatnú z dôvodu, že bez povolenia NBS na poskytovanie a správu nezosplatnených úverov žalobcovi nemohol byť postúpený takzvaný živý úver, keďže nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa Zákona o bankách potrebné bankové povolenie podľa § 7 ods. 1 Zákona o bankách. Predmetom postúpenia z banky na nebankovú obchodnú spoločnosť môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškaní nepretržite 90 dní. Žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca vyzval dlžníka na úhradu jeho dlhu po tom, čo bol 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním v zmysle prvej vety § 92 ods. 8 Zákona o bankách a nepreukázal ani to, že bol postúpený splatný úver. Právny predchodca žalobcu je oprávnený postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, ale to by musel úverový vzťah ukončiť a následne v súlade so zákonom môže postúpiť aj osobe, ktorá nie je bankou. Na základe uvedených skutočností, súd pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd dodal, že predmetom tohto konania je záväzkový vzťah, ktorého predmetom je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj osobitnou právnou úpravou vyplývajúcou zo Zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 Zákona o bankách podlieha bankovému povoleniu a nad činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, vydávať bankové platobné karty, poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu, poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, vykonávať platobný styk a zúčtovanie pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti (§ 3 Zákona o bankách). Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách v podstate poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom

právnom vzťahu z bankového úveru, lebo vyžaduje písomnú výzvu banky klientovi, ktorý nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 257 CSP a v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože zo spisu nevyplýva, že by žalovanému týmto konaním vznikli akékoľvek trovy.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K možnosti postúpenia len splatnej pohľadávky uviedol, že ak by aj pripustil, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, tak má za to, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, ak posúdil, že pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku predstavuje len splatné splátky úveru a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácanému dlhu žalovaného zo zmluvy o úvere. Žalobca považuje za nesporné, že dlh žalovaných vznikol už splnením záväzku postupcu, t.j. dlh žalovaných vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaného. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. Žalobca na základe uvedeného považuje za absurdné, ak súd pod pojmom pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku rozumie v prípade vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu zo zmluvy o úvere podľa názoru žalobcu predstavuje zostatok dlhu žalovaných, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaných. T.j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Dodal, že ani zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorý je už splatný, potom by druhá veta ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať, a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku. Žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom pred postúpením pohľadávky opakovane vyzvaný na úradu omeškaných splátok. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou rozporované, v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Súd prvej inštancie preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nespornými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve postupcu, v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Nestotožnil sa s názorom súdu, v zmysle ktorého žalobca po postúpení pohľadávky nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zmluvné strany si v zmluve o splátkovom úvere dojednali plnenie v splátkach so stanovením termínov splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný sa dostal do omeškania, tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Postupca toto právo nevyužil a k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pristúpil až žalobca podaním zo dňa 18. 07. 2012. Postúpením pohľadávky sa stal sám žalobca veriteľom pohľadávky, pričom základným právom veriteľa je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Na základe uvedeného považuje žalobca za nesporné, že spolu s postúpenou pohľadávkou na neho prešli všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Poukázal tiež na bod 18.14 všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. Podľa § 89 ods. 1 ZoB banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon, ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Táto zmluva musí mať písomnú formu a

podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevylučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona, a to v bode 18.14 všeobecných obchodných podmienok. Žalobca v konaní predložil relevantné oznámenia postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a okresný súd mal povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo znenia zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. S nedoručením výzvy nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcia vyplývajúca zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 ZoB. Žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1313 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných s plnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom na omeškanie žalovaných viac ako rok, postupca by konal v súlade s § 92 ods. 8 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Z uvedených dôvodov žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Aktívnu legitimáciu žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB žalobca preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a platobnou históriou úveru. Preukázanie splnenia týchto podmienok v konaní ani nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v tomto prípade odchylné od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe žalobcu vyhovieť alebo ho zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

4. Predmetom konania je žaloba žalobcu na zaplatenie sumy 1.046,40 eura spolu s úrokom z omeškania 65,01 eura, ročným úrokom z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 1.046,40 eura od 07. 08. 2012 do zaplatenia, ako i náhradou trov konania. Z odôvodnenia žaloby vyplýva, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2012 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a. s., Tomášikova 48, Bratislava a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaný uzatvorili dňa 06. 05. 2008 zmluvu č. 212648378, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa a. s. poskytla žalovanému peňažné prostriedky, pričom podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu 2.866,43 eura, ktorá pozostávala z istiny 2.291,18 eura, riadneho úroku 358,97 eura, úroku z omeškania 196,38 eura a ostatného príslušenstva 29,90 eura. Podľa zmluvy postupca poskytol žalovanému úver vo výške 1.161,79 eura, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 32,70 eura, vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňoval splátky úveru splatné od 20. 09. 2010 do 20. 04. 2013 v počte 32 a celkovej výške 1.046,40 eura. Splátky pôvodne splatné od 20. 08. 2012 do 20. 04. 2013 sa stali splatnými dňa 06. 08. 2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšné splátky úveru si žalobca v konaní neuplatňoval. Konajúci súd rozsudkom zo dňa 2. júna 2015 č. k. 6C/4/2014-91 žalobu v celom rozsahu zamietol, pretože mal za to, že uplatnené právo žalobcu je premlčané. V dôsledku odvolania žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 25. augusta 2016 č. k. 9Co/895/2015-114 tento rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Po prejednaní veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil a v otázke rozhodujúcej pre posúdenie danej veci - v otázke aktívnej legitímácie žalobcu je rozhodnutie správne. S poukazom na uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

11. Na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie, s ohľadom na dôvody podaného odvolania žalobcu, odvolací súd udáva, že v prejednávanej veci bolo zrejmé, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol z bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to Zákonom o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis. Keďže k postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou a nebankovým subjektom, okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa Zákona o bankách, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Toto ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky, pričom súd prvej inštancie ustálil správny právny záver, keď uviedol, že právny predchodca žalobcu splnenie týchto podmienok nepreukázal, keď takúto výzvu v konaní vôbec nepredložil. Uvedený predpoklad je zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie sa tak správne vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keď mal za to, že táto v predmetnom konaní nie je daná, keď žalobca nepredložil súdu výzvu právneho predchodcu žalobcu na plnenie, teda túto skutočnosť nepreukázal. Súd prvej inštancie tak správne postupoval, keď žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. S ohľadom na dôvod zamietnutia žaloby a nenaplnenie zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky je potom ďalšia argumentácia žalobcu v podanom odvolaní, týkajúca sa splatnosti pohľadávky a vyhlásenia jej mimoriadnej splatnosti bezpredmetná.

12. Je preto potrebné konštatovať, že správnym bol záver súdu prvej inštancie o tom, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený postúpiť svoju pohľadávkou voči žalovanému len po tom, ak bol žalovaný, napriek písomnej výzve, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu žalovaného. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, resp. z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo, bolo potrebné na takúto pohľadávkou hľadiť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávkou, ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offa aj bez námietky žalovaného prihladať.

13. Odvolací súd ešte dodáva, že s touto otázkou sa už vo svojom rozhodnutí vyporiadal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom k ustanoveniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že pre správne pochopenie významu a povahy tejto právnej úpravy podľa názoru

dovolacieho súdu nepostačuje vychádzať z jej zaradenia do konkrétnej časti zákona, či dokonca do určitého zákona, ale nevyhnutným je práve posúdenie, či posudzovaná úprava reguluje správanie subjektov verejného práva, alebo naopak, dopadá na súkromnoprávne konanie. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy o úvere treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta s plnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta s plnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia. Za neudržateľnú považoval argumentáciu, podľa ktorej v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky, napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť. Uviedol, že ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez plnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie. Nerešpektovanie takejto právnej úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom.

14. Vzhľadom na dôvody uvedené vyššie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom k námietke žalobcu ohľadne aplikácie ustanovenia § 89 ods. 1 Zákona o bankách je potrebné uviesť, že toto ustanovenie je v znení, ako ho uvádza žalobca účinné až od 10. 06. 2013, pričom úverová zmluva v danej veci bola uzavretá 06. 05. 2008, teda toto ustanovenie na danú vec nemožno aplikovať a táto námietka žalobcu je z tohto dôvodu nedôvodná.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).